

Er zit verdomme vast een vrouw in die auto voor me, denkt hij, en hij trapt het gaspedaal helemaal in, passeert de elektrische auto en kijkt de zittend plassende bestuurder vuil aan. Hij bewaart zijn middelvinger voor later.

Je moet je gevechten kiezen.

Afdelingsmanager Alf Stiernström is deze voorjaarsochtend met zijn verkeerde been uit bed gestapt. Dat gebeurt de laatste tijd overigens veel vaker. En inderdaad, het eerste mailtje dat hij las op zijn mobiel, zijn hoofd nog diep in het kussen geboord en met slaperige ogen, was afkomstig van zijn advocaat; een ochtendmens pur sang.

Wat hij het meest haat aan de positie waar hij zijn hele leven naar heeft gestreefd en die hij nu eindelijk heeft bereikt, zijn die ontijdige ochtenduren. Maar het is nou eenmaal zo dat het management van een van de grootste bedrijven van Scandinavië die vroege ochtenden moet omarmen. En dat niet alleen. Je moet ze ook zien als een teken van superioriteit, alsof je tegen de tijd dat de concurrenten wakker worden al een voor-sprong hebt genomen. Het is zaak om vóór de vijand op het slagveld te zijn, zoals de militair strateeg Sun Tzu al had vastgesteld.

Stiernström had geprobeerd in die managementfilosofie te berusten terwijl hij het mailtje van de advocaat las, maar toen hij begreep dat zijn aanstaande ex-vrouw nog meer geld eiste, was die filosofie vervlogen. Hij had steeds weer concessies gedaan, maar het was nooit genoeg. Dat mens wilde alles hebben wat hij ooit bij elkaar had gesprokkeld.

Het feminisme was godbetert veel te ver gegaan.

Nu ziet Alf Stiernström – ver voor hem op de snelweg ter hoogte van Uppsala – hoe een elektrische auto een andere elektrische auto gaat inhalen. Hij geeft plankgas, laat de dieseldampen over de wuivende koolzaadvelden neerdalen en blijft vlak achter die klimaatgek hangen. Hij constateert met voldoening hoe aarzelend die inhaalpoging wordt als die malloot zijn elegante BMW-front een meter achter zich ziet. Het kunstmatig gasgevendelektro-nicaproduct zwabbert over de weg en hij ziet de overbetaalde, waarschijnlijk geïmmigreerde digitale nerd zich doodsbenauwd voor de nauwelijks merkbaar langzamer rijdende bestuurder op de rechterbaan gooien.

Als Stiernström de zogenoemde auto inhaalt, steekt hij zijn middelvinger net iets te laat op. Hij is de chauffeur al gepasseerd en die zal hem wellicht niet eens zien, maar hij heeft het in elk geval gedaan.

Hij heeft zijn gevecht gekozen.

Net wanneer hij zo hard mogelijk gas geeft, voelt hij dat de auto vreemd reageert.

De verrekijker vangt de auto's net op het moment van inhalen. Ze zijn schuin van bovenaf zichtbaar. Wat je écht goed kunt zien, is hoe de auto op de linkerbaan vlak na het inhalen de macht over het stuur verliest, voor de bocht de verkeerde kant op stuurt, al voordat hij weer op de rechterbaan is in brand vliegt, het knalgele koolzaadveld naast de snelweg in wordt geslingerd, crasht en daar vervolgens als een vuurbal doorheen ploegt.

Het laatste wat er door de voorruit te zien is, is een opgestoken middelvinger die brandt als een fakkel.

De verrekijker gaat omlaag, evenals de afstandsbediening.

Het universum hoort een diepe uitademing.

Het is begonnen.

Het is een mooie voorjaarsdag in een typisch Zweeds gemengd bos. Bleke, onderzoekende zonnestralen sijpelen door de hoge boomstammen. Het bosmeertje ligt er donker en spiegelglad bij, alsof er de duisterste geheimen in schuilgaan. De lucht gonst, tijlpt, spint, bevat allerlei stanken, luchtjes en geuren. Er walst een spoor van weemoed door het bos wanneer dat na de winter weer tot leven komt.

Omdat het weet dat het ten dode is opgeschreven.

Aan de ene kant van het bosmeer wordt het bos dunner en is er een open plek. Aan de rand is dicht struikgewas. Het beweegt zich daar op een manier waarop struikgewas zich zelden beweegt, maar zelfs wanneer duidelijk wordt dat er iemand gehurkt naast de vegetatie zit, is het verschil met de omringende natuur niet erg groot. Dat komt niet alleen doordat de versleten kleding van de man kakikleurig is, maar ook omdat hij hier gewoon thuis lijkt te horen. Dit is zijn wereld.

Hij stopt met het lossnijden van grijze plukken haar van zijn hoofdhaar, spoelt met water uit een houten kom zijn pas geschooren gezicht af, komt overeind en stopt het grote jachtmes in zijn broeksband. Hij lijkt ergens in de vijftig, pezig, ruw en verweerd, en als hij opkijkt naar de bleekblauwe hemel en kort zijn neus in de lucht steekt, is duidelijk dat zijn nauwkeurig getrainde reukvermogen precies datgene opvangt wat opgevangen moet worden.

Hij is blij dat het niet weer een beer is, maar minstens twee reeën, die de afgelopen vierentwintig uur naar zijn val toe zijn gelopen. Gelukkig is de springstof al weggehaald.

Hij gaat hier namelijk ook weg. Hij heeft een besluit genomen dat doorslaggevend zal zijn voor de rest van zijn leven. Hij heeft zijn overtuiging gevolgd tot het einde van de weg, en het is zover.

Het is begonnen.

Hij voelt dat het belangrijk is dat hij zich zijn naam herinnert. In de natuur heeft hij er geen gehad. Er zijn geen namen in de natuur, alleen geursporen, geluidskenmerken, gedragsveranderingen. Maar nu is het tijd dat hij zijn naam gaat heroveren, en niemand zal die kunnen missen.

Hij brengt de verrekijker naar zijn ogen en speurt naar het water. Niets te zien. Als hij zich richting het bosmeer verplaatst, met het oppervlak dat doet denken aan teer, heeft hij weer een naam.

Lukas Frisell.

Die weet hij nog.

Bij die naam hoort een beschaving, een geschiedenis, een leven dat anders had moeten zijn. Hij klapt de lege val aan de waterkant in, maakt hem los van de bomen, probeert de resten van de springstof van de stammen te vegen, laat de val in zijn jutezak glijden en kijkt uit over het zwarte oppervlak.

Hij moet terug naar de ruïnes van de vergankelijkheid.

Die hij ooit heeft verlaten om ze nooit meer terug te zien.

Lukas Frisell gooit de jutezak over zijn schouder en laat zijn blik over de wereld glijden waarvan hij zo lang deel had mogen uitmaken. De natuur had hem binnengelaten, hem deelgenoot gemaakt.

Zijn dankbaarheid zal altijd oneindig zijn.

Hij zet de pas erin om de weemoed te stoppen. Dat lukt niet helemaal. De tijd is gekomen om de ruïnes opnieuw te bezoeken, om de volgende onverbiddelijke stap in zijn leven te zetten.

De natuur houdt hem gezelschap, als om afscheid te nemen. Als om zich ervan te vergewissen dat hij weet wat hij doet. Hij voelt zich overweldigd door de rijkdom van de aarde en meent even dat de natuur hem probeert tegen te houden, ervoor probeert te zorgen dat hij die drastische stap waartoe hij zich gedwongen voelt niet zet.

Lukas Frisell is hier nooit alléén geweest. In alle jaren zonder mensen heeft hij zich echt nooit alleen gevoeld.

Je moet een geoefende blik hebben om de vage contouren van de heuvel voor hem te kunnen zien als iets anders dan de voort-

urende wisselingen van de natuur. Maar het is iets anders. Precies daar waar de heuvel overgaat in een ravijn heeft de begroeiing een enigszins onnatuurlijke vorm. En daar is hij naar op weg.

Naar zijn huis.

Terwijl hij de helling af glijdt, snijdt er opnieuw een messcherpe weemoed door zijn getaande huid. Zijn woning, zijn schuilplaats. Zoveel jaar het centrum van zijn leven. Tot hij eindelijk de enige denkbare conclusie trok over het steeds zichtbaarder verval van de omgeving.

Hij loopt door zijn uitgestrekte moestuin. Groenten, wortelgewassen, kruiden – alles is op weg naar boven, alles streeft weer naar de zon. Maar dit jaar laat hij het oogsten over aan de dieren.

Hij is bijna bij zijn goed gecamoufleerde woning als zijn instinct aanslaat. Er is iets wat anders is. Hij grijpt naar het zware jachtmes aan zijn riem. En dan ziet hij het. In zijn deurpost zit een verse inkeping.

Het is een cirkel in een andere cirkel.

Hij richt zijn helderblauwe ogen weer op de hemel en snuift de lucht op. Het enige wat anders ruikt vervliegt zo snel dat hij niet weet of hij het daadwerkelijk heeft geroken. Mogelijk was het de geur van kastanje, maar er zijn geen kastanjes in de buurt.

Er jaagt een windvlaag door Lukas Frisells deel van het bos, verse houtspaanders van zijn deurpost dwarrelen over de grond.

3

Najaar 2008

In het zwakke licht dat over de verhoortafel valt kun je twee personen onderscheiden. Ze zitten allebei aan dezelfde kant, aan de

overkant van de tafel zit niemand. En in de bewakingsruimte achter de doorkijkspiegel in de wand is geen levende ziel te bekennen.

Eva Nyman is inspecteur bij de rijksrecherche en de rechterhand van haar chef. Ze strijkt langzaam over haar ongewoon elegante merkkleding en wanneer ze de helderblauwe blik van bovengenoemde chef ontmoet, ziet ze duidelijk dat hij zijn ongeduld probeert te bedwingen.

Geduld is nooit de sterkste kant geweest van hoofdinspecteur Lukas Frisell.

‘Hebben we nog wat van Peter gehoord?’ vraagt hij.

Eva Nyman schudt haar hoofd en wanneer ze haar schouders ophaalt, beweegt haar weelderige bruine haarbos golvend op en neer.

‘Hij was iets op het spoor, zou contact opnemen.’

Frisell snuift minachtend, knikt, strijkt zijn warrige middenblonde haar opzij en tikt met zijn pen op tafel. Het gaat zoals gewoonlijk om een en dezelfde zaak. Alles draait dit najaar van 2008 om de ontvoerde Liselott Lindman, van wie de pers een week geleden een foto heeft ontvangen waarop ze vastgebonden op een lemen vloer naast de krant van die dag lag. Het was duidelijk dat ze toen al uitgemergeld en half buiten bewustzijn was. De dader vierde dat deze kidnapping nu al een maand duurde door een nieuwe foto van zijn slachtoffer naar de media te sturen.

Het ergste is dat ze weten wie hij is. Ze zijn er vrijwel zeker van dat degene die een maand eerder die opzienbarende ontvoering midden op straat had gepleegd, Liselotts ex-man Dick was. Ze weten alleen niet waar hij is.

Dat weet hoogstwaarschijnlijk Dicks beste vriend Robban Svärd, die onlangs op de Malediven is opgepakt voor belastingfraude, wél. Maar hij laat op zich wachten. Dit wordt de tweede dag dat ze met hem in de verhoorkamer zitten, maar het wachten duurt irritant lang.

‘Vandaag pakken we hem,’ zegt Lukas Frisell, en hij stopt met tikken met zijn pen en begint in plaats daarvan aan zijn trouwring te draaien. Eva Nyman slaat de beweging gade, voelt alles

wat die inhoudt, doet een tegenzet door haar nieuwe telefoon op tafel voor zich te leggen.

Die lijkt niet op andere mobiele telefoons uit 2008. Het is een iPhone, pas gelanceerd in Zweden.

Frisell ziet hem, trekt een grimas, steekt zijn handen onder tafel en staart in plaats daarvan naar de inkerving in het hout naast de slimme mobiele telefoon. Hij interpreteert de vier ingekerfde letters als V.R.I.J. Vrij. Misschien een visioen ingekerfd door een gevangene die de hoop nog niet had opgegeven – hoe had die in godsnaam iets scherp de verhoorkamer binnen weten te krijgen?

Misschien was dat wat vrijheid was.

Dan zegt Frisell: ‘Die nieuwe techniek zal ons allemaal hersenspoelen.’

‘Het is de toekomst,’ antwoordt Nyman, ‘of we het nu willen of niet.’

Eigenlijk hebben ze geen van beiden zin om hierover te bakkeleien. Ze willen gewoon zo snel mogelijk aan de slag met het verhoor en die kersverse aanwijzingen gebruiken om Liselott Lindman te vinden. Maar vooralsnog zijn ze aan zichzelf overgeleverd.

‘Je weet hoe deze zaak is begonnen,’ vervolgt Frisell.

Eva Nyman knikt. Met Facebook, dat weet ze. Liselott had een beschermde identiteit. Toen was er een foto van een tuinfeest op het onlangs gelanceerde Facebook verschenen. Op de achtergrond was Liselott te zien. Twee dagen later werd ze op klaarlichte dag, op straat, voor haar nieuwe, supergeheime huis ontvoerd.

Eva Nyman is blij dat er deze keer geen discussie ontstaat. Ze zijn de laatste tijd veel te vaak in die impasse beland. Het is haar uiteindelijk toch duidelijk geworden dat Frisell de baas is. Hij beslist. Maar er zijn er ook die daar anders over denken. Peter, bijvoorbeeld.

‘Een spoor, dus?’ zegt Frisell, en hij leest haar gedachten, wat iets te vaak het geval is. ‘Peter zou contact opnemen?’

Nyman haalt haar schouders op. Ze weet dat er hoe dan ook een vervolg komt: ‘We kunnen niet al het politiewerk overlaten

aan technologie die niet is gescreend en die de integriteit schendt. Bovendien is een driehoeksmeting een verrekt onzekere methode, die van onze mobiele telefoons onbetrouwbare verraders maakt. Het goeie ouwe onderzoekswerk raakt in de vergetelheid, net zoals we vervreemden van de natuur. We bewegen ons door de ruïnes van de vergankelijkheid, raken steeds verder weg van onze eigen oorsprong. Zaken worden opgelost door het veiligstellen van sporen en verhoorwerk, niet door computers en... zulke dingen...'

Frisell wijst vol verachting naar Nymans splinternieuwe iPhone.

'Wacht maar, dit gaat uit de hand lopen,' zegt hij ter afsluiting, en hij zwijgt wanneer hij de bekende voetstappen op de gang voor de kleine verhoorkamer hoort.

De spanning neemt duidelijk merkbaar toe. De bewakers laten Robban Svård binnen. Het sarcastische lachje in zijn linkermondhoek is terug. De advocaat komt achter hem aan. Svård ploft op de stoel.

Dan klinkt er een duidelijk maar disharmonisch alarmsignaal, gevolgd door een paar seconden van verwarring. Lukas Frisell beseft dat hij nooit eerder een iPhone heeft horen bellen. Dat ding hoort hierbinnen bovendien ook uit te staan.

Eva Nyman neemt op: 'Met Eva. Jezus, Peter, je kunt toch niet bellen... Hè? Oké, wacht.'

Frisell heeft al gereageerd. Hij zet de bewakers, de verdachte en de advocaat lukraak de kamer uit en smijt de deur dicht. Nyman slaagt erin de luidsprekerfunctie van de iPhone in te schakelen, ze legt haar mobiel weer op tafel en ze horen Peters stem door de ruimte galmen. Die klinkt niet zoals anders en de informatie is summier.

'Begin bij het begin,' kapt Frisell hem scherp af.

Je kunt duidelijk horen dat Peter zichzelf probeert te herpakken. Hij haalt een paar keer diep adem.

'We hadden eindelijk beet bij de driehoeksmeting,' zegt hij.

Frisell draait zich met gefronste wenkbrauwen naar Nyman. Ze schudt slechts haar hoofd. Natuurlijk vermoedde ze dat Peter

en zijn team achter Frisells rug een geheime driehoeksmeting zouden doen, maar ze wist het niet zeker. Peter gaat verder: 'Die leidde ons naar een adres buiten Järna. Een afgelegen huis. We zijn naar binnen gegaan. Er was niemand aanwezig, in elk geval niet iemand met een mobieltje. Maar er was wel een kelder. Toen we beneden kwamen, zagen we dat die een lemen vloer had...'

Lukas Frisell maakt een ongearticuleerd geluid. Hij heeft het vervolg al begrepen. En Eva Nyman diep vanbinnen ook.

'Ze is zo klein,' zegt Peter zwakjes. 'Als een jong vogeltje. Een vastgebonden jong vogeltje.'

Het is even volkomen stil. Doodstil. Zowel in de verhoorkamer van het hoofdbureau van politie in Stockholm als in de kelder buiten Järna. Dan zegt Peter met een vastere, wat bozere stem: 'Ze is nog warm, Frisell. Waren we maar eerder begonnen met die driehoeksmeting...'

Eva Nyman werpt zich naar voren en drukt het gesprek weg.

Het is te laat. Frisell heeft het ook gehoord.

'Als we wat eerder waren begonnen met die driehoeksmeting,' zegt hij toonloos, 'dan zou Liselott Lindman nu nog in leven zijn.'

Zijn stem is slechts een fluistering. Hij staart naar het ingekerfde woord voor zich.

Vrij.

Nyman loopt voorzichtig naar hem toe, probeert een arm om hem heen te slaan. Als hij zonder een spoor van agressiviteit haar arm wegduwt, gaat de telefoon weer. Er is kort een foto zichtbaar voordat Nyman erin slaagt die weg te drukken.

De dode Liselott Lindman ziet er inderdaad uit als een jong vogeltje.

Met gesloten ogen fluistert Lukas Frisell: 'Ik zou hier niet moeten zijn.'

1

De eerste jacht

4

Telkens als hij Dalagatan vanuit Odengatan in rijdt, kijkt hij omhoog naar de ramen van het appartement van Astrid Lindgren. Dat zij daar haar klassieke kinderboeken zat te schrijven, geeft de hele buurt een creatief aura. Af en toe meent Jesper Sahlgren zelfs dat zijn eigen bureau, met uitzicht op het Vasapark, tegenwoordig het creatieve centrum van de wijk is. Dit is zo'n moment. De voorjaarscampagne van zijn reclamebureau stuurt inmiddels al boeggolven door marketing-Zweden.

Vanwege deze campagne is Jesper Sahlgren deze zondagochtend in mei abnormaal vroeg opgestaan, heeft hij zijn hele gezin in het vrijstaande huis in Täby verder laten slapen en is hij in zijn Tesla gesprongen om naar een Stockholm te rijden dat volkomen verlaten overkomt, ook nu nog, nu het inmiddels 06.23 uur is. Dat geeft hem aan de andere kant de vrijheid om de auto aan de linkerzijde te parkeren, tegen het verkeer in. Met zijn iPad Pro in de aanslag loopt hij door de portiekdeur naar binnen, neemt een paar trappen en komt bij de stevige deur waarop in hoekige, hippe letters staat: PLATZAK NV, en in een kleiner lettertype: MISSCHIEN NIET JOUW BUREAU. Hij weet nog dat hij die slogan pitchte bij het bestuur. Hij herinnert zich het moment dat de afwijzende gezichten tot inkeer kwamen.

Sahlgren toetst de code in, staart strak in de irisscanner en hoopt dat hij het sms'je van gisteravond kan vertrouwen, dat het manusje-van-alles van het kantoor, hoe ze dan ook heet, echt zaterdag vanuit Vallentuna of Märsta of waar ze dan ook woont naar kantoor is gekomen en het pakket met de proefdrukken in ontvangst heeft genomen.

Wanneer de veiligheidsdeur openglijdt, kan hij zich niet langer inhouden. Terwijl hij door de bekende kantoortuin loopt – hij weet nog dat hij die tijdens de pandemie enorm had gemist – laat hij zijn iPad de hele serie geniale foto's van alle partijleiders van de niet-socialistische partijen bij benzinepompen afspeelen.

Hij kan nauwelijks wachten tot hij de campagne in druk ziet.

Zonder naar buiten te kijken passeert hij het ene raam met uitzicht op het Vasapark na het andere. Op een kleine beweging na, wellicht een schaduw, bij een van de bomen het dichtst bij de weg, lijkt de wereld nog altijd uitgestorven.

Jesper Sahlgren komt bij zijn eigen werkplek. Hij hoort zijn zucht van opluchting door de kantoortuin weerklinken wanneer hij het cilindervormige pakket op zijn bureau ziet staan.

Hij staat zichzelf toe het moment nog even te rekken. Zijn blik blijft hangen op zijn solide horloge. Dat staat op 06.28 uur.

Hij had ruim een jaar op de wachtlijst gestaan om een echte Omega Speedmaster Moonwatch Titanium te bemachtigen, misschien wel het meest schokbestendige horloge ter wereld. Het is de titaniumvariant van het klokje dat ooit om de pols van Neil Armstrong zat toen hij voet op de maan zette.

Een kleine stap voor de mens, maar een grote stap voor de mensheid, denkt Jesper Sahlgren, en hij begint het cilindervormige pakket open te maken.

Wanneer de verrekijker de bewegingen achter het raam vangt, trekt de schaduw zich terug achter de boom. Ter bescherming.

De verrekijker gaat omlaag.

Het universum hoort een diepe uitademing die wordt afgelost door een doffe explosie, en het vervormde geluid van verbrijzeld glas doorbreekt de troosteloze ochtend. Er vliegt iets astronautachtigs door de lucht en landt zwaar op het gras van het Vasapark.

In het gras van het Vasapark.

Wanneer de schaduw zich in alle stilte van de boom verwijderd, ziet datgene wat in het gras ligt er vormeloos uit: een rokende, misvormde homp zwart vlees.

Het enige wat doet denken aan een mens is een horloge dat onverstoorde blijft tikken. Het is 06.29 uur.

Aan de voet van de boom liggen een aantal kraakverse houtspaanders.

5

Op weg naar de berg post van die dag werpt hoofdinspecteur Eva Nyman een snelle blik in de gustaviaanse spiegel, die de kroon is op haar poging haar doodse werkkamer wat op te fleuren. Toch wordt die blik uiteindelijk niet zo snel.

Eva Nyman is niet iemand die bijster veel over zichzelf loslaat. Dat is vijftien jaar geleden al een gewoonte geworden, toen de hel losbrak. Ze weet dat ze voor de meesten van haar ondergeschikten ondoorgrondelijk is; ze weten zelfs amper aan welke kant van de vijftig ze zit. Ze heeft niet eens aan haar enige echte vriendin uit de doeken gedaan waarom haar haar plotseling grijs werd.

Zelf weet ze dat wél. Het was niet de bedoeling dat het contact zou worden verbroken. Dat was absoluut niet de bedoeling. Ze zouden niet uit elkaar gaan. De natuur had geprotesteerd.

Dat weet ze allemaal wel. Toch blijft ze even voor de spiegel staan.

Is echt precies de helft van haar haar grijs geworden?

Ze volgt de rimpels die haar onnodig grimmige trekken geven en komt bij het haar bij de slapen. Ze trekt het een beetje opzij, houdt haar hoofd op verschillende manieren schuin om het beter te kunnen zien.

En inderdaad, op sommige plaatsen is het grijs, op andere bruin.

Ze moet lachen en loopt verder naar haar antieke bureau. Ze strijkt met haar handen over haar stijlvolle, qua kleur bij elkaar

passende kleren, gaat zitten, zet haar leesbril op en zucht voordat ze de stapel brieven naar zich toe trekt. Het is eigenlijk gek dat er nog zoveel komen. Leven we niet in een digitaal tijdperk?

Een stukje verderop in de stapel vindt ze een envelop die haar gedachten lijkt te bevestigen. Wanneer ze het ouderwets getypte adres AAN INSPECTEUR EVA NYMAN, NOA, HOOFDBUREAU VAN POLITIE, STOCKHOLM ziet, zegt ze hardop bij zichzelf: 'Als een groet uit een andere tijd.'

Ze snijdt de envelop met een briefopener open en trekt er een lang, volgetypt vel uit. Ze zucht diep en leest de tekst vluchtig door.

De politie ontvangt brieven van veel te veel betweters. Blijkbaar geeft een mailtje niet dezelfde voldoening. Vermoedelijk heeft dat te maken met het handwerk, het lichamelijke, het fysieke.

Ze blijft hangen bij een paar fragmenten: *Het is tijd om het in ongenade gevallen land waar ooit mensen leefden te laten overspoelen door heilige toorn. De mildste der explosies heeft de man van staal al verpulverd boven de gele zee. We moeten de schuldigen laten boeten, aan de andere kant van de ruïnes van de vergankelijkheid.* Opvallend goed geschreven – maar dat is niet voldoende, de brief glijdt langzaam de prullenbak in.

Eva Nyman heeft belangrijker dingen te doen.

Hoewel dat eerlijk gezegd niet waar is. Zij en haar groep zitten 'tussen twee klussen in'. Ja, er zijn nog wel wat losse eindjes, maar het duurt vast niet lang voordat de weinige politiemensen die er nog over zijn, worden uitgeleend voor nieuwe opdrachten in andere hoeken van – of zelfs buiten – de Nationale Operatieve Afdeling, beter bekend als NOA.

Die dinsdag blijft gedomineerd worden door het grote nieuws van afgelopen zondag. De explosie, de verbrande man wiens resten het Vasapark in waren gevlogen. Eva Nyman heeft de beelden gezien. Een zaak voor de Stockholmse politie. Groot, benijdenswaardig. Landelijk nieuws dat het buitenland heeft bereikt.

Waarom zou iemand überhaupt een reclamebureau willen op-

blazen? En dan nog wel op zondagmorgen vroeg?

Ze schudt haar hoofd en scant verder door de misdrijven van afgelopen maand. Tegelijkertijd is er iets wat bij haar vanbinnen schuurt. Ze heeft geen idee wát het is, alleen een gevoel dat ze iets over het hoofd heeft gezien.

Dan stuit ze op een politie-update. Die is weliswaar meer dan vierentwintig uur oud, maar het verschil in de omschrijving van de gebeurtenis is vrij groot. Een verondersteld lekkende benzine-tank is na nader onderzoek van het Nationaal Forensisch Centrum opeens een springlading geworden.

Eva Nyman wil die zaak al wegsipen. Maar dan blijven haar ogen ergens op hangen. Op een detail.

Een koolzaadveld. Een geel landschap.

Er gaan een paar vage belletjes rinkelen.

Ze denkt kort na. Het koolzaadveld. De gele zee. De man van staal.

Wie was het slachtoffer? Een afdelingsmanager van staalconcern SSAB die op de snelweg bij Uppsala aan het rallyrijden was, was geëxplodeerd en een koolzaadveld in gereden, waar de auto door de vlammen was verteerd.

En wat dan nog? Actuele misdrijven worden vaak het mikpunt van de frustratiefantasieën van de betweters. Waarom zou dat iets te betekenen hebben?

Eva Nyman blijft een tijdje zitten.

Dan buigt ze zich met tegenzin voorover en trekt de prullenbak naar zich toe. Ze heeft al vingerafdrukken achtergelaten op zowel de brief als de envelop; toch vist ze ze met grote voorzichtigheid uit de prullenbak en legt ze op haar bureau.

De getypte mededeling kenmerkt zich door een intense, dicht opeen geschreven tekst. Die loopt helemaal door in de marges van het A4-papier, en wanneer hij eindigt, herhaalt hij zich in een eeuwige *loop*, tot het papier aan de ene kant helemaal vol is. De achterkant is leeg. De tekst luidt:

...Pas op, late afstammelingen van Homo sapiens. Het is tijd om het in ongenade gevallen land waar ooit mensen leefden te laten overspoelen door heilige toorn. De zonnestrallen zullen de ziellosen door de ruïnes van de vergankelijkheid binnenkort niet meer bereiken. Het is nu begonnen. De klok kan niet langer uit zichzelf tikken. Hij moet met geweld voorwaarts worden gedraaid. Remblokken moeten uit de weg worden geruimd willen wij het overleven. De mildste der explosies heeft de man van staal al verpulverd boven de gele zee. Op het moment van schrijven maakt de grote leugenaar een duikvlucht recht in het groene graf van het park. En binnenkort zal de zaal van de hel worden gevuld met angst. En dat is nog maar het begin. Het herstel is nog maar net begonnen, we moeten de schuldigen laten boeten, aan de andere kant van de ruïnes van de vergankelijkheid. Pas op, late afstammelingen van Homo sapiens...

Hoofdinspecteur Eva Nyman schuift haar leesbril omhoog in haar bruinigrijze haar en blijft met de brief voor zich zitten.

Hij is nog beter geschreven dan ze zich herinnert van het vluchtige doorlezen daarnet, het is een soort dreigend en apocalyptisch opschroeven van de gangbare klimaatargumenten. We leven in de laatste dagen, het einde der tijden is nabij, de klok kan niet langer uit zichzelf tikken, remblokken moeten uit de weg worden geruimd. Maar dan volgt een cryptische opsomming van onlangs gepleegde aanslagen, toch? Dat wat ‘de man van staal’ boven het koolzaadveld had verpulverd, was een bom. De ‘grote leugenaar’ – de reclame-man – was ook door een bom in het groene graf van het Vasapark beland. En hetzelfde geldt waarschijnlijk voor ‘de zaal van de hel’.

In de toekomst.

Maar er is een andere tijdsaanduiding die haar nog meer interesseert. ‘Op het moment van schrijven.’

Eva Nyman legt de brief een stukje opzij om de envelop te bestuderen. Ze bekijkt de gestempelde streepjescode en pakt haar telefoon.